

ТУРЬБОРН
ЕГНЕР
МИШОКА
КАТЕРАЧ
И ДРУГИТЕ
ЖИВОТНИ
В ГОРАТА
НА СКЛОНА

enthusiast
Children's
Books

ТУРБЬОРН ЕГНЕР
МИШОКА КАТЕРАЧ

И ДРУГИТЕ ЖИВОТНИ
В ГОРАТА НА СКЛОНА

Превела от норвежки
Анюта Качева

Илюстрации
Турбьорн Егнер

enthusiast
| Children's
| Books

*This translation has been published with the financial support of NORLA.
Преводът на тази книга е осъществен с финансовата подкрепа на NORLA.*

Турбьорн Егнер
МИШОКА КАТЕРАЧ И ДРУГИТЕ ЖИВОТНИ В ГОРАТА НА СКЛОНА

Превод *Анюта Качева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Митко Ганев*
Норвежка. Първо издание
Формат 70×100/16
Печатни коли 6
ISBN 978-619-164-099-7

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16, факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ ООД

Thorbjørn Egner
Klatremus og de andre dyrene i hakkebakkeskogen
© Cappelen Damm AS, 2009
© J. W. Cappelen Forlag as 1997

Турбьорн Егнер
Мишока Катерач и другите животни в Гората на склона
© Анюта Качева, преводач, 2013
© Турбьорн Егнер, художник, 1953
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2013
ISBN 978-619-164-099-7

ПЪРВА ГЛАВА, В КОЯТО СЕ РАЗКАЗВА ЗА МУРТЕН ГОРСКИЯ
МИШОК И ЗА ДОБРИЯ МУ ПРИЯТЕЛ,
МИШОКА КАТЕРАЧ, КАКТО И ЗА ЕДИН СЛАДКИШ

Муртен Горския мишок беше най-малкото същество от всичките си малки приятели в Гората на склона. Просто един мъничък горски мишок и толкоз. Но Муртен бе работливо мишле, което се занимаваше със своите си неща и не пречеше на другите.

Ах, да, да бяха всички като мен, мислеше си Муртен. Само че те не бяха. Лисан беше най-лошият. Само се промъкваше в гората и в главата му се въртеше единствено мисълта да изяде всеки по-малък от него. Ах!

ЧУК, ЧУК! На вратата се почука.
– Кой е? – попита Муртен.
– Самият аз – отвърна Мишока Катерач и надникна вътре.
– О, ти ли си?
– Да – рече Мишока Катерач. – Бях си вкъщи и си казах, че сигурно сега добрият ми приятел Муртен си седи сам-самичък у дома, така си мислех де, и тъгува, задето е толкова сам. Затова ще отида до Муртен, ще го разведря малко и ще му изпея най-новата си песен, ей такива мисли ми се въртяха в главата.

– Много мило – каза Муртен.
– Нали? – съгласи се Мишока Катерач. – Но защо въздъхна така с едно дълбоко „ах“?

– Не съм казвал „ах“ – възрази Муртен.

– Напротив – настоя Мишока Катерач. – Точно в мига, в който почувствах, ти каза „ах“.

– А, онова „ах“ ли имаш предвид? Да, така е, защото точно тогава си мислех за Лисан Микел.

– Е, тогава разбирам защо въздишаш.

– Радвам се, че разбираш – рече Муртен.

– И...? – попита Мишока Катерач.

– Какво „и“? – попита на свой ред Муртен.

– Чакам да ме попиташ нещо.

– Какво например?

– Помислих, че ще искаш да чуеш новата ми песен, която току-що съчиних.

– Точно това имах намерение да те помоля – отвърна вежливо Муртен.

– Много е хубава – заяви Мишока Катерач – и е посветена на мен самия.

И Мишока Катерач взе китарата, провесена на шнур около врата му, и започна да свири и да пее:

ПЕСЕН ЗА МИШОКА КАТЕРАЧ

Живял някога мишок
и тоз мишок съм аз,
и няма друга мишка на света
с толкова щастлива съдба.

Цял ден си бродя
с накривена шапка.
Усетя ли корема празен,
запявам с пълен глас –
тралала – и получавам хапка.

Другите орехи събират
и в хралупи трупат,
но мен повече влече ме
наготово да си хрупам.
Имам си приятели безчет
из гори, поля, навред
и на всички съм приоритет.
Залъка си с мен споделят –
тралала – какъв късмет!

Щом на гости ме поканят,
викам радостно ура!
Защото искам да си хапвам
и да си пея щастлив тралала.
Животът е толкова хубав,
щом със забава е пълен.
Нека другите се трудят,
за мен с труд купонът е непълен –
тралала – животът е хубав.

– Какво ще кажеш, а? – попита гордо Мишока Катерач.

– Ами не знам – призна Муртен.

– Песента е много забавна – заяви Мишока Катерач.

– Наистина е забавна – съгласи се Муртен, – но това не е от песните, които ще накарат човек да си каже: Ние сме добри и сръчни момчета и днес ще съберем купища орехи.

– Е, не е – съгласи се Мишока Катерач. – Но тя не е и замислена такава. Моята песен е празнична песен, която ще те накара да си кажеш: Днес искаме да сме момчета веселящи, които ще пеят и играят и ще ядат орехи на корем. Такива ми ти работи. Но *да береш* орехи, е нещо съвсем различно!

– Мисля, че би трябвало да напишеш една хубава Орехосъбираческа песен, тя ще е доста по-полезна – заяви Муртен.

– Полезно тук, полезно там, някои неща *са* полезни, други – *не* – обясни Мишока Катерач, каквото и да значеше това. – Пък и – каза той – понеже си ми много добър приятел, ще ти съчиня една Орехосъбираческа песен.

– Много мило – отвърна Муртен.

– Да – съгласи се Мишока Катерач. – И ще стане една истинска песен за труд безспир и без отдих, но ще бъде песен единствено за теб, не и за мен.

– Хубаво – каза Муртен.

И Мишока Катерач се отдаде на песнотворчество. Не мина много време, и хоп – песента стана готова.

– Искаш ли да я чуеш? – попита той.

– Да, благодаря – рече Муртен.

ОРЕХОСЪБИРАЧЕСКА ПЕСЕН

Искам орехи да събирам,
от изгрев до здрач да прибирам
петнайсет за леля
и двайсет за мен.
Сам ще изям осем
и останалите дванайсет
на Зайко Байко ще ги дам,
а той на мен ще даде сладки да ям.

– Да, това е една прекрасна песен – одобри Муртен. – А и много точна – продължи той, – защото всяка събота разменям орехи за сладки със Зайко Байко.

– Знам – каза Мишока Катерач. – И понеже се сетих, че днес е именно събота, си рекох: Сега горкичкият Муртен Горския мишок си седи самсамичък с един голям сладкиш. А после ми дойде наум: налага се да отида и да му помогна да го изяде.

Муртен се зарадва много, че има такъв приятел, готов да се притича на помощ, отиде до ъгловия шкаф и извади сладкиша. Беше голяма боровинкова торта с орехов крем.

– Ой! – възкликна при вида ѝ Мишока Катерач. – Каква приятна изненада, че точно днес дойдох да ти правя компания!

Първоначално Муртен беше решил да разреже тортата на много малки парчета, както правеше винаги досега. Но Мишока Катерач не сметна това за необходимо.

Ами може и наистина да не е, помисли си Муртен, май няма нужда от това.

– Ще я разделим на две – каза Мишока Катерач, – на една голяма част и на друга част, която *не е чак* толкова голяма.

Муртен така и направи.

Докато ядяха торта и се наслаждаваха, те си говореха за живота и за нещата, които се случваха в гората.

– Днес срещнах Катеричока Йенсен – рече Муртен. – И той беше доста оклюмал. Разказа ми, че почти всяка вечер в мазето му влизали крад-

ци и откъвали орехи, които семейството му трупало за зимата.

– Аха, значи така каза – обади се Мишока Катерач.

– И много искам да открие кой е крадецът – продължи Муртен.

– Да, чудя се кой ли може да е това – рече Мишока Катерач.

– Не знам – отвърна Муртен. – Но Катеричока Йенсен каза още, че ако го пипне, който и да е той, тежко му се пише.

– Значи така каза? – обади се Мишока Катерач и лапна голямо парче от тортата. – А ти самият събрал ли си много орехи в мазето си? – попита той.

– Посъбрал съм малко, но не достатъчно – призна Муртен.

– И аз – каза Мишока Катерач.

– Ти колко имаш? – поинтересува се Муртен.

– Нито един – отвърна Мишока Катерач.

– Ти си толкова странен Мишок Катерач – рече Муртен. – Никога не се трудиш като всички останали. Не събираш орехи, не събираш шишарки – и никога не мислиш за утрешния ден, а си неизменно весел и засмян.

– Свирия и пея – възрази Мишока Катерач.

– От това не се живее – предупреди го Муртен.

– Но не се и умира – заяви Мишока Катерач.

– Но никога ли не огладняваш?

– Разбира се, че огладнявам. Всеки Божи ден.

– Тогава от къде вземаш храна? – попита Муртен.

– Ами... – започна Мишока Катерач. – Както се случува, от тук и от там.

– Как от тук и от там? – попита Муртен.

– Това, малки ми приятелю, е тайната на Мишока Катерач – заяви Мишока Катерач и изтри устните си. – Благодаря за днес – продължи

той. – Вече трябва да се връщам къщи и да си легна, защото толкова съм сит, че не мога да преглътна и троха повече.

– Е, то вече не остана нищо за ядене – каза Муртен.

– Да, забелязах – рече Мишока Катерач.

Муртен погледна празния поднос от сладкиша и внезапно се стресна, защото се сети нещо.

– Брей, съвсем го бях забравил – каза той. – Утре баба пристига на гости.

– И те е страх от това? – попита Мишока Катерач.

– Да – отвърна Муртен. – Изядохме целия сладкиш.

– Баба ти обича ли сладкиши?

– Те са ѝ най-любимите – отвърна Муртен.

– Тогава наистина е *тъжно*, че го изядохме целия – заяви Мишока Катерач. – Но все нещо ще се нареди – добави той.

После благодари за тортата и се отправи към къщи, за да си подремне. И докато вървеше, си пееше една от песничките, които сам бе съчинил.

ПЕСЕН НА МУЗИКАНТА МИШОК

Ей го нà, идва Мишока Катерач с песничка една.

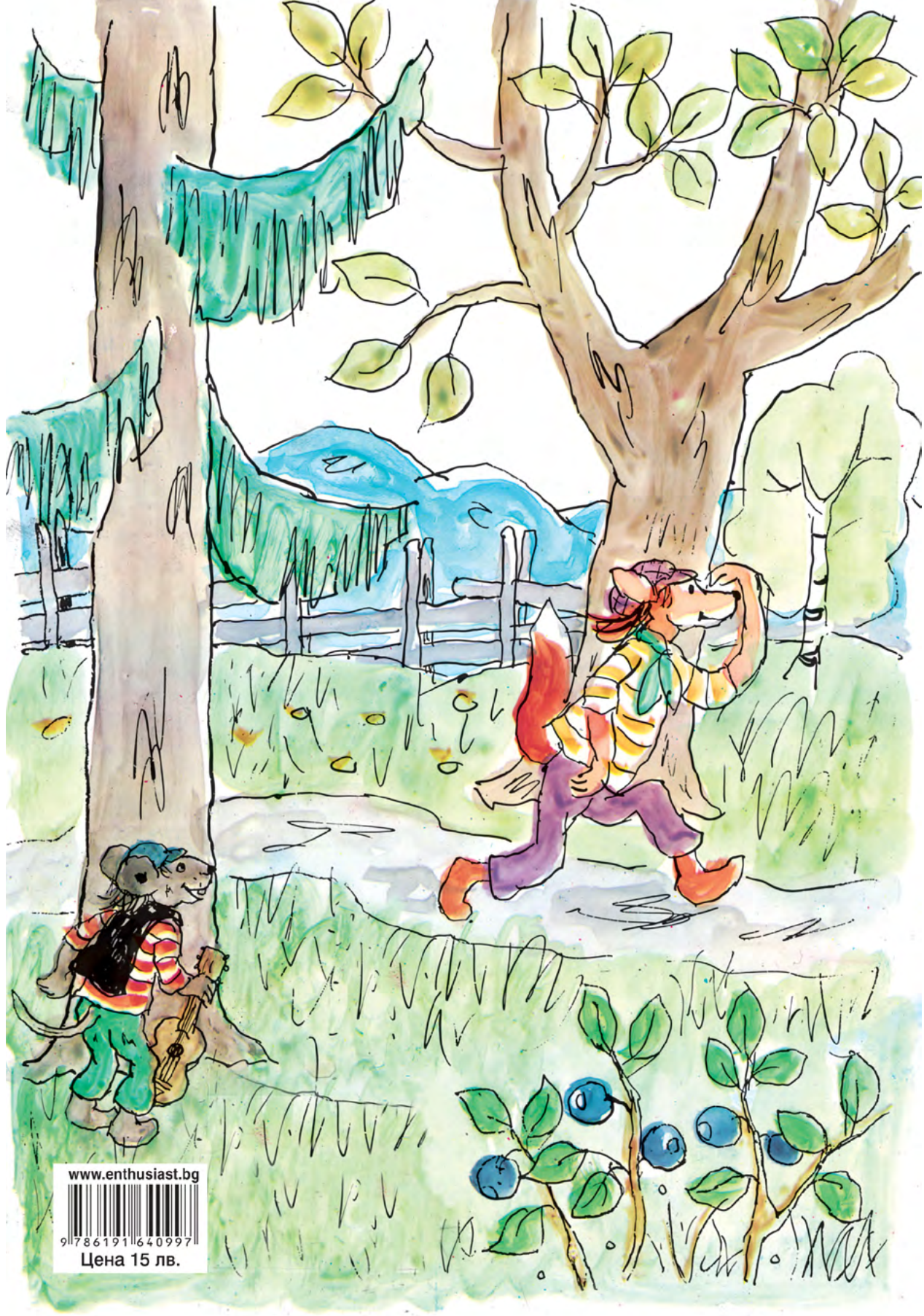
Мишок певец и музикант, за него това е съдба.

Ей го нà, Мишока Катерач, с песничка една.

Тра-ла-ла-ла, тра-ла-ла-ла, тра-ла-ла,

тра-ла-ла-ла, тра-ла-ла-ла, тра-ла-ла.

www.entusiast.bg

917861916640997

Цена 15 лв.